

MVCRX0564J2B
prvotní identifikátor

kancelář ministra vnitra
Nad Štolou 3
170 34 Praha 7

Č. j. MV-122163-2/KM-2020

Praha 13. srpna 2020
Počet listů: 6

ROZHODNUTÍ

Ministerstvo vnitra, jako nadřízený věcně příslušný odvolací orgán podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 106/1999 Sb.), v návaznosti na ustanovení § 178 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a ustanovení § 5 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů,

rozhodlo

ve věci odvolání, které podala dne 16. 7. 2020 [redacted]

[redacted] (dále jen „odvolatelka“), proti rozhodnutí Policie ČR Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje ze dne 8. 7. 2020 čj. KRPP-71639-2/ČJ-2020-0300PB, kterým byla dle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., odmítnuta žádost odvolatelky ze dne 24. 6. 2020 s odkazem na ustanovení § 8a a § 11 odst. 6 cit. zákona,

takto:

Podle ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu se napadené rozhodnutí povinného subjektu ze dne 20. 4. 2020 čj. KRPP-71639-2/ČJ-2020-0300PB potvrzuje a odvolání se zamítá.

Odůvodnění

Dne 31. 7. 2020 obdrželo Ministerstvo vnitra (dále též „odvolací orgán“) odvolání odvolatelky, které směřuje proti rozhodnutí povinného subjektu Policie ČR, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje (dále též jen „povinný subjekt“) ze dne 8. července 2020 čj. KRPP-71639-2/ČJ-2020-0300PB (dále též jen „napadené rozhodnutí“), kterým byla dle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., odmítnuta žádost odvolatelky ze dne 24. 6. 2020 s odkazem na ustanovení § 8a a § 11 odst. 6 cit. zákona.

Žadostí doručenou povinnému subjektu dne 25. 6. 2020 požádala odvolatelka dle zákona č. 106/1999 Sb. o poskytnutí kopií „všech protokolů a úředních záznamů o podaném vysvětlení a všech vyjádření podaných“ [redacted]

Na základě výše uvedené žádosti povinný subjekt vydal dne 8. 7. 2020 rozhodnutí, kterým žádost ze dne 24. 6. 2020 odmítl z důvodu ochrany osobnosti, soukromí a osobních údajů a ochrany práv třetích osob.

Povinný subjekt uvedl, že žádané informace se týkají osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby v souvislosti s možným vedením trestního řízení policejními orgány Policie České republiky. Odvolává se na § 8a odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., které stanoví, že shora osobní údaje se poskytují jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu. Těmito předpisy se rozumí zejména obecné nařízení o ochraně osobních údajů a občanský zákoník. Uvedl, že nedisponuje souhlasem subjektu údajů s jejich zpracováním ve smyslu žádosti, žádná z dalších podmínek zákonnosti uvedených v čl. 6 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 na žádost nedopadá. Bez ohledu na to, zda je v souvislosti s vyžádanými informacemi vedeno trestní řízení, by jejich poskytnutí bylo v rozporu oprávněnými zájmy dotčené osoby ve smyslu § 81 zákona č. 89/2012, občanský zákoník. Právní úprava zpracování osobních údajů jej nijak neopravňuje poskytnout tyto údaje odvolatelce.

Povinný subjekt se dále odkázal na ustanovení § 11 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s § 81 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, jako zákonný podklad k ochraně soukromí a oprávněných zájmů dotčené osoby.

V části III. napadeného rozhodnutí povinný subjekt argumentuje rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 5A 158/2001-100 a 3 As 193/2014-37 a § 65 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád s tím, že toto ustanovení je ve vztahu k zákonu č. 106/1999 Sb. speciální pokud jde o nahlížení do spisů.

Proti napadenému rozhodnutí podala odvolatelka dne 16. července 2020 odvolání. V něm uvedla, že se proti napadenému rozhodnutí odvolává v plném rozsahu, postup povinného subjektu považuje za nezákonný, účelový, nereflektující judikaturu i praxi.

Odvolatelka má za to, že úvahy povinného subjektu ohledně aplikace ustanovení § 8a odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. jsou nedostatečné. Pokud jsou požadovány kopie listin obsahující osobní údaje, má povinný subjekt povinnost tyto údaje z listin odstranit a zbytek poskytnout. Cituje z rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 64/2004: „*Osobní povahu proto jak z logiky věci plyne zpravidla nemají projevy, ke kterým dochází při výkonu povolání, při obchodní či veřejné činnosti*“.

Nesouhlasí rovněž s aplikací § 11 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb., rozhodnutí považuje v tomto směru nepřezkoumatelné, povinný subjekt nezdůvodnil jeho aplikaci na projednávanou žádost.

Odvolatelka také nesouhlasí s argumentací povinného subjektu, který se v odůvodnění napadeného rozhodnutí dovolává (byť nevýslovně) ustanovení § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. o vylouce z použití zákona č. 106/1999 Sb. v případě existence zvláštní právní úpravy poskytování informací.

Odvolatelka uvádí, že na požadované informace má nárok, neexistuje legitimní veřejný zájem společnosti na jeho omezení. Navrhuje, aby bylo napadené rozhodnutí povinného subjektu zrušeno a povinnému subjektu bylo přikázáno, po vyloučení osobních údajů účastníků řízení a třetích osob, požadovanou informaci poskytnout.

Ministerstvo vnitra jako věcně a místně příslušný odvolací orgán nejprve posoudilo odvolání z hlediska přípustnosti a včasnosti a zjistilo, že odvolání bylo podáno včas a oprávněnou osobou. Odvolací orgán se dále zabýval odvoláním i celým spisovým materiálem, přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího řízení s právními předpisy. Správnost rozhodnutí přezkoumal v souladu s ustanovením § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., pouze v rozsahu uplatněných odvolacích námitek.

Při poskytování informací je třeba dle zákona poskytnout všechny informace, u nichž neexistuje zákonná překážka, přičemž je třeba postupovat tak, aby byl zásah do práva na informace co nejmenší, tj. v souladu s ustanovením § 12 zákona č. 106/1999 Sb. vyloučit pouze ty informace, které nemohou být poskytnuty. Tuto otázku je třeba posoudit i v odvolatelčině případě ve vztahu požadovaným dokumentům.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že důvodem pro odmítnutí žádosti je ochrana osobních údajů a soukromí třetích osob a jejich projevy osobní povahy, tj. důvod vymezený ustanovením § 8a zákona č. 106/1999 Sb. Povinný subjekt správně vyšel z definice osobního údaje, za který je nutno považovat jakoukoliv informaci o identifikované osobě. Za osobní údaj je tak v zásadě nutno považovat i výpověď, obsahuje-li informace o určité nebo určitelné osobě. Ty části výpovědi, které vypovídají o soukromí třetí osoby nebo jejím subjektivním hodnocením určité skutečnosti, je pak třeba považovat za projevy osobní povahy.

Odvolatelkou citované rozhodnutí Nejvyššího soudu 30 Cdo 64/2004 je nepřipadné, na projednávanou věc nedopadá - předmětem projednávané žádosti o informaci totiž není projev vůle orgánu veřejné moci (policejního orgánu), ale tímto orgánem zaznamenaný projev osobní povahy třetí osoby, oznamovatele Ing. Košuta.

Nadřízený orgán konstatuje, že pokud jde o užití § 8a zákona č. 106/1999 Sb. je právní úvaha povinného subjektu a závěry z ní učiněné správné, v souladu se zákonem.

K aplikaci § 11 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb. nadřízený orgán uvádí, že i z této části odůvodnění rozhodnutí jsou zřetelně seznatelné důvody ochrany oprávněných zájmů třetí osoby, tj. oznamovatele [redacted] jím byla obviněna z podvodného vylákání akcií [redacted] připravuje žalobu k ochraně svých práv. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že povinný subjekt se otázkou střetu práv zabíral a zvažoval, zda je, v návaznosti na obecnou právní úpravu, přítomen důvod k prolomení ochrany práv třetích osob, které nejsou nijak veřejně činné, bez vazby na veřejné prostředky a rovněž předmětné oznámení se týká podnikání soukromých osob bez vazby na veřejné prostředky. Ze spisového materiálu není zřejmé, že by odvolatelce v souvislosti s podaným trestním oznámením byla způsobena materiální škoda, o nemajetkové újmě sama také nic neuvádí. Naznačený účel využití vyžádaných informací je nejasný. Výluka z práva na informace v čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod je proto přiléhavá i v projednávaném případě.

Část odůvodnění rozhodnutí, dovolávající se (byť nikoli výslovně) ustanovení § 2 odst. 3 zák. č. 106/1999 Sb. je nepřipadná, nemá spojitost s výrokovou částí rozhodnutí.

Nadřízený správní orgán rovněž konstatuje, že v daném případě by byla na místě rovněž aplikace ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) zák. č. 109/1999 Sb., v daném případě jsou naplněny všechny kumulativní důvody pro její aplikaci. Oznámení o podezření ze spáchání trestného činu bylo podáno osobou, která není

financována z veřejných rozpočtů a ani informace nevznikla s jejich použitím. Současně zákon neukládá oznamovateli oznamovací povinnost, souhlas k poskytnutí oznamovatel nedal a ani jej od něj nelze očekávat. Nicméně, stávající rozsah odůvodnění odmítavého rozhodnutí povinného subjektu je postačující, jsou z něj zřejmé právní úvahy, na jejichž základě povinný subjekt dospěl k závěru o odmítnutí požadovaných informací a tyto jsou dostatečně odůvodněné.

Na základě výše uvedených skutečností shledalo Ministerstvo vnitra, že napadené rozhodnutí netrpí vadami, které by měly za následek jeho nesprávnost či nezákonnost. Proto odvolací orgán akceptoval právní úvahu povinného subjektu, odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

Podle ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb. ve znění pozdějších předpisů, neshledá-li odvolací orgán důvody pro změnu nebo zrušení napadeného rozhodnutí, odvolání zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí. Proto bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí není odvolání přípustné (§ 91 odst. 1 správního řádu).

Petr Foršt
pověřen řízením
kanceláře ministra vnitra

v z. Mgr. Petra Fládrová

Vyřizuje: JUDr. Petr Hanzl
oddělení podání osob
kancelář ministra vnitra

Rozdělovník:

Policie ČR
Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje
Nádražní 2437/2
306 28 Plzeň
IDS: 5ixai69
k č. j.: KRPP-71639-2/ČJ-2020-0300PB